A°. 1834. N°. 35.

DONDERDAG DEN 1sten MEI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

SCHEEPS - TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 24sten April, het Schip *de Zwaan*, Kapt. C. J. VAN DRIESTEN, van Amsterdam. Idem, het Nd. Am. Schip *William and Henry*, Kapt. GEORGE WM. PEARCE, van Gloucester.

Den 28sten, het Nd. Am. Schip *Juniper*, Kapt. C. CROSBY, van Boston.

Idem, de Engelsche Schoener *Perseverance*, Kapt. JOHN M. ARTHUR, van Demerary.

UITGEKLAARD.

Den 21sten, het Nd. Am. Schip *Fox*, Kapt. C. SAUNDERS, naar Boston; lading: 248 vaten Malassie.

Den 26sten, het Schip *Agenoria*, Kapt. W. VAN DER KOLFF, naar Middelburg; lading: 297 vaten Suiker, en 10 balen Katoen.

Den 28sten, het Schip *Hendrika* Kapt. KLAAS B. DE WEERD, naar Amsterdam, lading: 283 vaten Suiker, 27 balen schoone Katoen, 1 baal vuile dito, en 117 ℔ Indigo.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

[*Uittreksels uit de Nieuwe Amsterdamsche Courant en Algemeen Handelsblad, van Februarij* 1834.]

In de *Allg. Zeitung* vinden wij het volgende medegedeeld uit Rome, dd. 8 Februarij:

Er wordt hier thans een proces gevoerd, dat niet alleen de aandacht van Rome, maar ook van geheel Italie tot zich trekt.

De Hertog Don Francesc Cesarini beminde in den jare 1798 een burgermeisje, genaamd Geltruda Conti, welke hij eenige dagen, nadat zij bevallen was, huwde. Het kind werd Salvatore gedoopt, en als het kind zijner eerste liefde vurigelijk door den vader bemind. Eene dochter later uit dit huwelijk geboren, heette Donna Mariana. In den jare 1806 en 1807 had de Hertogin onderscheidene beminden, en bragt heimelijk eenen zoon ter wereld, die den naam van Filippo Montani aannam. In 1815 stierf de Hertog en liet Salvatore en Marianna als zijne eenige kinderen na, en, nu twee jaren geleden, ook Don Salvatore, die, intusschen gehuwd was, doch geene erfgenamen naliet. Bij uitersten wil vermaakte hij zijn vermogen aan den zoon zijner zuster, toen plotseling Montani als erfgenaam opkwam, en beweerde dat hij de zoon van Cesarini was, door Geltruda staande het huwelijk ter wereld gebragt.

De vierschaar ter eerste instantie (Congregazione civile del auditorio della Camera), alwaar de moeder, tot hare schande onder eede verklaarde, dat zij in vele jaren buiten gemeenschap met haren man had geleefd en dat Montani de zoon van eenen Rus en niet van haren overleden gemaal was, verklaarde dat Montani geen regt op de nalatenschap had. Deze appelleerde naar de Sacra Rota Romana, en dit hooge geregtshof besliste dat, vermits Romani staande het huwelijk was geboren, hij als wettige zoon van Cesarini was te beschouwen dus aanspraak had op zijne nalatenschap.

Sedert eenigen tijd wordt te Brest van niets gesproken dan van het romaneske avontuur, waarvan onlangs eene vroedvrouw de heldin is geweest. Twee vermomde mannen, verhaalt men, komen eensklaps bij haar binnen, zetten haar een pistool op de borst, in de andere hand eene geldbeurs houdende, en gebieden haar hen te volgen om eene beroeps bezigheid uit te oefenen. Eene weigering was onmogelijk, zij wordt geblinddoekt, door hare twee leidsmannen door onderscheidene straten geleid en eindelijk naar een huis gebragt, waar zij verwacht werd, en met de meest mogelijk stilte naar de derde verdieping werd gevoerd. Men deed haar eene kamer binnengaan, welke men zorgvuldiglijk sloot en nam haar den doek van de oogen. In de kamer was niets dan een eenvoudig bed, waarop eene gemaskeerde vrouw lag, die hare hulp behoefde, en door die hulp een kind gelukkig ter wereld bragt. Maar naauwelijks heeft de vroedvrouw het onschuldige schepsel in hare handen, of twee vermomde mannen gebieden haar, hetzelve in het brandende vuur onder den schoorsteen te werpen.... Zij deinst van afschuw terug! ... Het gezigt der tegen haar opgeheven dolken laat haar geene andere keuze over dan te gehoorzamen,.. en de verschrikkelijke misdaad is volbragt. Zij wordt hierop weder op dezelfde wijze naar huis gebragt en ontvangt daar eene rijke belooning. Naauwelijks op vrije voeten gesteld, gaat zij hare verklaring doen aan de politie en aan het parket van den prokureur des Konings, waar zij den prijs der misdaad nederlegt. De politie, zegt men, heeft de overblijfselen van het arme kind gevonden.

ADVERTISSEMENTEN

Tot narigt van de Belanghebbenden dient, dat de inschrijvings-billetten wegens het *OPBOUWEN* van een *ZIEKENHUIS* op de Plantaadje *Catharina Sophia*, en het leveren van de daartoe benoodigde Bouwstoffen en verdere toebehooren, ter Secretarij van de Particuliere West-Indische Bank, zullen worden aangenomen tot *Zaturdag den* 10den *Mei* 1834, *des morgens ten* acht *ure*.

De Secretaris bij de Hoofddirectie voornoemd,

N. G. VLIER.

(14828) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 2 Mei 1834, des morgens *negen* uren, ter kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen: De Slaven met namen: *Martha*, *Sara*, *Klaas en Winst*; aankomende POUWINA van SARA van SOBRE.

Paramaribo den 30 *April* 1834.

(19630) De AMBTENAREN, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees- Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer dezer Kolonie*, bieden aan, tegen behoorlijk intrest en onder voldoende zekerheid, te beleggen eene som van *TIEN DUIZEND GULDEN*, aankomende diverse Minderjarigen.

De gegadigden adresseren zich aan de Edele Achtbare Commissie tot de Zaken van opgemelde Kamer, of aan Ambtenavoornoemd.

Paramaribo den 29 *April* 1834.

C. A. FISCO,
2de Commies.

(19635) De AMBTENAREN, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees- Kurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer dezer Kolonie*, zullen na den 13den dezer, aan de Krediteuren van de Boedels J. L. WIJNDELS; J. W. ABERCROMBIE; J. H DE GRANADA; HAIJA NOACH, wed. P. M. BROMET, A. VAN DEN BERG; JACOB SIMON GOEDMAN, ABIGAëL ROBLES DE MEDINA, wed. A FERNANDES; ANNA SCHMIDT, wed. J. H SCHUIJT; ANNA GEZINA van EIKENHORST; C. F. WIESCHMEIJER; M. M. MAROSÉ, wed. TH. ESSCHENBACH; gerep. gemeenschap. Boedel J. DE HEIJDER en nagelatene Huisvrouw; J. FREDRIK; PHILIP ALLAMAND; JOSINA HENDRINA GRIETHUIZEN; A. T. BABIZE; J. LELKENDIJ; SANDER van BRAAM; RICH. ROWLAN; TRUIJ van J. F. STOLKERT; (en LENA van LENTZ, 2de repartitie) de hun competerende penningen uitkeeren.

Paramaribo den 1 *Mei* 1834.

De Tweede Commies, provisioneel belast met de werkzaamheden van Eerste Commies,

C. A. FISCO.

(19632) Ter wederlegging van hetgeen sommigen, met inzigten, welke ligt te doorgronden zijn, ten nadeele der Stoommachines uit de fabrijk van de Heeren P. VAN VLISSINGEN & D. VAN HEEL te *Amsterdam*, willen doen gelooven, neemt de ondergeteekende de vrijheid, het volgende Certificaat, ter kennis van het publiek te brengen:

»De ondergeteekende, zeer voldaan zijnde over de werking der door hem ontbodene Stoommachine, van lage drukking en tien paarden-krachts, uit de fabrijk van de Heeren PAUL VAN VLISSINGEN & DUDOK VAN HEEL te *Amsterdam*, door den Heer WM. JACKSON, onlangs, op de Suiker-Plantaadje *de Drie Gebroeders* alhier, opgerigt, getuigt gaarne:

»Dat den 24sten dezer maand, dezelve Machine, na vooraf in werking te zijn gebragt, daarna, met één vaam, voor de helft gewoon, doch voor de wederhelft zeer goed brandhout, van 6 vt. hoogte, gelijke breedte, en de stukken van 4 vt. lengte, en met behulp van drie Rietstokers, dertien ketels Likker, ieder à 325 galon, en dus 4200 galons Likker heeft opgeleverd, elken ketel, hoezeer het riet, van tweede krop, zeer hard was en weinig sap bevatte, in omstreeks 25 minuten.

»Dat den volgenden dag, de proef genomen werd van het gevolg eener bewerking, welke de Heer JACKSON, aan de vuurloopen van het dubbel ketelwerk had toegebragt, hierin bestaande, om het vuur van onder het ketelwerk, alvorens het in den schoorsteen te doen uitloopen, door sluiting van eene, en opening van eene andere daartoe dienende ijzeren schuif, vooraf, langs een te dien einde aangebragt kanaal, onder den *boiler* der Stoommachine te leiden: dat deze praktijk volkomen beantwoordende, het vuur van *eene zijde* des ketelwerks, zonder eenige stoornis, ook onder den *boiler* of Stoomketel werkte, waardoor, met één vaam brandhout, van stapeling, hoedanigheid in lengte *als gewoonlijk*, en waarvan *mede* (en niet met afzonderlijk hout, zoo als den vorigen dag) de machine ook van den aanvang af in werking werd gebragt, en met behulp van slechts twee Rietstokers, de machine heeft opgeleverd twaalf ketels Likker, elken ketel in nagenoeg 30 minuten, terwijl de verdere werking als toen, uithoofde er te veel natte draş om en bij den molen opgehoopt was, hebbende moeten gestaakt worden, er naar gissing, nog voor ten minste twee ketels Likker, genoegzaam hout voorradig was.

»Dit alles, in des ondergeteekenden tegenwoordigheid hebbende plaats gehad, geeft hij er gaarne den Heer JACKSON dit bewijs van af, om daarvan zoodanig gebruik te maken als ZEd. goedvindt."

»*Paramaribo den* 31 *Maart* 1834.

(Get.) »EGBERT VAN EMDEN."

De Heer v. EMDEN de goedheid hebbende, het ieder vrijtelaten, om zich in persoon, van de deugdzaamheid der materialen, en ook, wanneer de gelegenheid het toelaat, van de goede werking der op de Plantaadje *de Drie Gebroeders* geplaatste Stoommachine te overtuigen; en de ondergeteekende verzekerd zijnde, dat tot dus verre, geene andere der in deze Kolonie zich bevindende Stoommachines, zelfs van minder kracht, zoo weinig brandstoffen vereischt als die van genoemde Plantaadje; zoo vertrouwt de ondergeteekende, dat voortaan, alle voorgevens ten nadeele der Amsterdamsche Fabrijk, bij ieder onpartijdige, wel zonder indruk zullen blijven.

Paramaribo den 26 *April* 1834.

WM. JACKSON.

(19633) De APOTHEKARS-AFFAIRE, gecanteerd hebbende ten name van A. J. SAMUELS & COMP, op ultimo Maart ll. gedissolveerd zijnde, heeft de ondergeteekende de eer zulks ter kennisse te brengen van het geëerd publiek; — als mede dat gezegde Affaire door hem alleen sedert 1o. dezer maand wordt gecontinueerd, waartoe hij zich in de verdere gunst zijner Vrienden is aanbevelende.

Paramaribo den 27 *April* 1834.

A. J. SAMUELS.

(19639) De ondergeteekende heeft bij behoorlijke Procuratie aangesteld tot deszelfs *Generale Gemagtigde*, den Heer JOHANN HEINRICH CORDUA.

Paramaribo den 30 *April* 1834.

FERD. CORDUA.

Eenige bijzonderheden betreffende den Diefstal der Juweelen en andere Kostbaarheden, toebehoorende aan Hare K. K. H. de Prinses van Oranje.

Men zal zich herinneren, dat er, in de maand September des jaars 1829, een aanmerkelijke diefstal is gepleegd, van eene menigte Juweelen en andere Kostbaarheden, uit het Paleis van Zijne Koninklijke Hoogheid den Prins van Oranje, te Brussel.

Thans nu hij, die van dien diefstal beschuldigd wordt, eerstdaags, ter zake van dat misdrijf, zal te regt staan voor het Hof van Assises, in de Provincie Holland, Zuiderkwartier, te 's Gravenhage, achten wij onzen lezers geene ondienst te doen en vinden ons in staat gesteld hen met eenige omstandigheden, tot dat geval betrekkelijk, bekend te maken.

In den morgen van den 26sten September 1829, terwijl Z. K. H. de Prins van Oranje afwezig was, en Mevrouw de Prinses zich op het Kasteel van Tervueren bevond, werd men gewaar, dat eene meubelkast, tot berging van presiosa geschikt, (diamantaire genaamd), en staande in de slaapkamer van de Prinses, met geweld was beroofd van de zich daarin bevindende aanzienlijke hoeveelheid edel-gesteenten en paarlen, benevens van eenige papieren van waarde, welke laatste echter hier en daar over den vloer van de kamer verspreid en gedeeltelijk verscheurd terug gevonden werden.

Het glas, waarmede de diamantaire was gedekt geweest, was gebroken. De daaronder voor het oog zigtbaar liggende juweelen waren daaruit ontvreemd en men had ook daar gevonden den sleutel van het onderste gedeelte des meubels, waaruit men dan ook de daar gelegen hebbende juweelen, in drie mahonijhouten kistjes vervat, had medegenomen, benevens een kostbare shawl der Prinses, welke laatste waarschijnlijk had gediend tot vervoering der kistjes en later op een der boulevards is wedergevonden.

Aangaande de wijze, waarop de dader of daders van dit feit tot in de slaapkamer der Prinses hadden kunnen doordringen, bevond men, dat van eene glazen deur, uitkomende op een terras aan den tuinkant, eene glasruit, na met klei te zijn besmeerd, was gebroken; dat men alzoo de deur van binnen had kunnen openen, waarna men, na twee vertrekken te hebben doorloopen in het slaapvertrek der Prinses konde gekomen zijn, alwaar het opengebrokene meubel naast den schoorsteen stond.

De dader of daders waren (dit bleek uit voetstappen op het terras en in den tuin alsmede door indruksels van eene ladder digt bij den muur) door overklimming in den tuin en vervolgens op het terras gekomen.

Na het ontdekken van dezen diefstal, heeft men zoo naauwkeurig mogelijk eene lijst van de ontvreemde juweelen, paarlen en andere kostbaarheden gemaakt en alom rondgezonden, met aanbod, gelijk men zich herinneren zal, van aanzienlijke belooning voor hem, die eenige aanwijzing nopens den dader of de vermiste juweelen konde geven.

Lang bleven deze maatregelen vruchteloos, tot dat, omtrent het midden des jaars 1831, zich bij den Nederlandschen gevolmagtigde te New-York, den Heer Bangeman Huygens, zekere Franschman vervoegde, genaamd Roumage, hem te kennen gevende, het er voor te houden, dat de dief van de juweelen des Prinsen van Oranje zich op dat oogenblik in New-York bevond; dat namelijk in hetzelfde Logement, waar hij Roumage zich bevond, was aangekomen zekere Constant Polari, met zijne bijzit Susanna Blanche, bij zich hebbende eene menigte juweelen, en dat hij alsnu reclameerde de door het Nederlandsche Gouvernement beloofde belooning.

Deze Roumage had echter, alvorens deze kennisgeving aan den Heer Bangeman Huygens te doen, wetende, dat edel gesteenten in Noord-Amerika aan een inkomend regt zijn onderworpen, vooraf den genoemden Constant Polari aan de tolbeambten te New-York aangewezen, als frauduleus die steenen invoerende, en deze tolbeambten hadden dadelijk denzelven overvallen, bij hem eene groote menigte paarlen en juweelen gevonden en dezelve in beslag genomen.

Een aanmerkelijk gedeelte van die edel gesteenten was echter nog aan het oog der tolbeambten ontgaan, daar dezelve in een hollen rotting en holle paraplui waren verborgen, welke steenen Polari dadelijk daarop in een nabij gelegen bosch, in tegenwoordigheid van Susanna Blanche, heeft begraven.

De Nederlandsche gevolmagtigde, aan de mededeeling van Roumage gevolg willende geven, vernam nu de in beslagneming door de tolbeambten en overtuigde zich door de vergelijking der aangehaalde edelgesteenten met derzelver afteekeningen, dat dezelve behoorden tot de ontvreemde juweelen uit het paleis des Prinsen van Oranje.

Thans werd Polari gearresteerd en ondervraagd, hoe hij in het bezit was gekomen van die menigte juweelen. Na eene menigte uitvlugten en eindelijk bemerkende, dat de Heer Bangeman Huygens reeds door Susanna Blanche het een en ander was te weten gekomen, erkende hij dan ook te weten dat dezelve juweelen behooren tot den ontvreemden eigendom van H. K. K. H. de Prinses van Oranje; doch hield toen en ook later vol dat hij zelf de dief niet was.

Inderdaad was de Nederlandsche Gevolmagtigde reeds door Susanna Blance bekend geworden van deze omstandigheid, als ook dat Polari in den omtrek van Brussel eenen pot begraven had met nog andere kostbaarheden en al het goud en zilver, waarin de ontvreemde juweelen waren gevat geweest.

Het schijnt, dat Roumage, na Polari te hebben verraden, ook thans er op bedacht is geweest zijne eigene belangen voor te staan; want, na van Susanna Blanche (met welke hij reeds vroeger gemeenzame betrekkingen had aangeknoopt), het begraven der geredde juweelen in een bosch bij New York vernomen te hebben, haalde hij deze over, om met hem de begraven juweelen te gaan opdelven en met hem naar Engeland over te steken, na alvorens aan den Heer Huygens eenige weinige stukken van groote waarde nog te hebben ter hand gesteld, welke hij zeide bij Polari te hebben ontdekt, hetzij dat hij begreep dezelve nimmer te zullen kunnen van de hand zetten, hetzij om zijne goede trouw niet te doen verdenken.

Toen een dezer stukken door den Heer Huygens aan Polari werden vertoond, en hij hetzelve erkende voor behoord te hebben tot den in het bosch begraven schat, begreep hij door Susanna Blanche verraden te zijn, en erkende dan nu ook, dat hij nog een groot gedeelte van de juweelen aan het oog der tolbeambten had onttrokken en dezelve in een nabij gelegen bosch had begraven. Op de aangewezen plaats gekomen, vond men er natuurlijk niets, want Roumage en Blance hadden dezelve reeds opgedolven.

De Nederlandsche Gevolmagtigde heeft deze beide laatste doen achtervolgen, met dat gevolg, dat zij beide te Liverpool zijn ontdekt, met de geroofde kostbaarheden bij zich, welke aan den Nederlandschen Consul te Liverpool zijn overgegeven en van daar naar 's Gravenhage zijn overgebragt, alwaar zij mede erkend zijn als behoord te hebben tot de uit het Paleis der Prinses van Oranje gestolen juweelen.

Intusschen had het Gouvernement middel gevonden om den ijzeren pot, welke nog in een bosch bij Brussel begraven was, magtig te worden en in denzelven vond men dan ook, behalve nog vele cameeën en kleine steenen, alle de omzetsels der ontroofde juweelen.

Door middel van deze konde men het Gouvernement der Vereenigde Staten overtuigen, dat de aangehaalde edelgesteenten werkelijk afkomstig waren van den diefstal, in het Paleis des Prinsen van Oranje gepleegd, en derzelver overlevering aan den Nederl. Gevolmagtigde, was daarvan dan ook weldra het gevolg.

Polari herwaarts overgebragt en door den regter verhoord zijnde, heeft verhaald, dat hij in het jaar 1827 te Brussel was komen wonen, na de stad Lyon, waar hij vroeger woonde, uit hoofde van een faillissement te hebben verlaten, dat hij in de maand November van het jaar 1829, bij gelegenheid van eene wandeling in een bosch, had opgemerkt dat drie personen iets in hetzelve begroeven, dat hij in den volgenden nacht het begraven voorwerp had opgedolven, en alstoen bemerkt had, dat het was eene kist met juweelen; dat hij die kist een' geruimen tijd onder de aarde gelaten en er toen een handvol had uitgenomen, waardoor hij zich overtuigd had in het bezit te zijn van de aan den Prins van Oranje ontstolene juweelen.

Hij herhaalde verder zich in Julij 1830 weder naar Lyon bij Susanna Blanche, met welke hij vroeger geleefd had, te hebben begeven, eenige der gestolene juweelen in eenen hollen stok met zich nemende; dat hij te Lyon eene der geroofde diamanten had verkocht en zich in Januarij 1831 weder naar Brussel had begeven met Susanna Blanche, en aldaar de begravene juweelen had opgedolven. Den naam van Carrara had hij aangenomen waarschijnlijk bij gelegenheid van den frauduleuzen invoer der juweelen in New York.

Constant Polari is 53 jaren oud, geboren te Wiek in het Kanton Tessin in Zwitserland. Zijn vorig beroep schijnt Leerlooijer te zijn geweest. Hij heeft een ongunstig en zeer doorslepen voorkomen en schijnt zich ongaarne en met weerzin over de geheele gebeurtenis en over het verraad van Susanna Blanche tegen hem gepleegd, uit te laten.

De behandeling zijner zaak voor het Hof van Assises voor de Provincie Holland Zuider-Kwartier is bepaald op den 7den Maart aanstaande. Zoo deze behandeling verder eenige belangrijkheid oplevert hopen wij in staat te zullen zijn onze lezers daarmede bekend te maken.

(*Nieuwe Amsterd. Court. en Alg. Handelsb.*)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.